Odjek

Časopis za mlade
broj 162.

Glavni urednik
Anton Matej Lukšić

Lektura
Miroslav Vukmanić

Korektura
Ana Lukšić

Grafičko oblikovanje
Sanja Šeb

POSJETI

mladi.adventisti.hr

I BUDI U TIJEKU DOGAĐANJA!

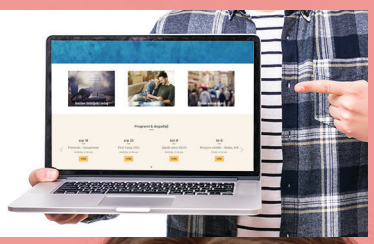

NEODLUČNI SKEPTIK

Dominik Ljubić

Jeste li ikada bili dio mentaliteta koji "igra na sigurno"? Pritom ne mislim na riskantno ponašanje ili nepromišljene životne poteze, i nipošto ih ne zagovaram. Ovdje je riječ o lažnom pouzdanju u naše trenutne osjećaje i obeshrabrenju kad vidimo složenost stanja oko nas. Danas se takav stav naziva "moje područje udobnosti". Psihologija definira kako je anksioznost osjećaj koji se javlja kad čovjek procijeni kako je nešto što želimo učiniti opasno ili nepredvidivo. Taj osjećaj je iracionalan, a često se javlja kad smo zbog okolnosti prisiljeni učiniti nešto što ne pruža ugodu, ili pak svojom odlukom nastojimo izići iz "područja udobnosti".

U svojem ne toliko dugom, ali i ne tako kratkom životu, bio sam zagovornik "područja udobnosti" i nisam bio spreman rješavati nešto što mi se činilo nerješivim. Nisam samo intelektualno shvatio kako me ovaj moj "status" neće daleko dovesti, već sam to shvatio i iskustveno. Posljedice zbog ostanka u "području udobnosti" su uvijek veće od nelagoda zbog prolaženja kroz teške životne ispite.

Sredinom ove godine sam na štandu s knjigama u središtu Vukovara imao priliku vidjeti gospođu koja je savršeno oslikavala takav mentalitet, uz dodatni "sindrom noja". Na štandu odmah do našeg štanda s knjigama je Zavod za javno zdravstvo Vukovarsko-srijemske županije imao akciju mjerenja tlaka i razine šećera u krvi. Gospođa je u prolazu komentirala kako je bolje da ništa ne mjeri i ništa ne sazna. Ukoliko bude saznala da joj nešto sa zdravljem nije u redu, tek će tada živjeti u nemiru. "Gospođo, za Vas je bolje sada saznati kakvo Vam je stanje. Ukoliko to zanemarite i ne znate što je Vaš problem, bit će Vam žao kad nešto pođe po zlu." — rekao sam joj. Postoje vjerojatno mnogobrojni takvi ili slični primjeri s kojima ste upoznati vi i ljudi koje poznajete.

Znate li koje je prvo Isusovo zabilježeno čudo? To je čudo o kojem izvješćuje Evanđelje po Ivanu 2,1-11. Isus je na svadbenoj svečanosti u Kani Galilejskoj pretvorio vodu u vino. Svadba se poklopila sa samim početkom Isusove javne službe, neposredno nakon što je pozvao i svoje prve učenike — Ivana, Andriju, Petra, Filipa i Natanaela. Ako odmah ne preskočite ovaj dio štiva i ne pročitate nastavak, možda ćete se upitati što iz ovog Isusovog čuda možemo korisno saznati o "području udobnosti"?

Obično kad izlazimo iz svojeg "područja udobnosti", želimo barem djelomično vidjeti naznake rješenja problema, ili ishod nakon izlaska iz takvog područja. Često uopće nećemo moći vidjeti ili čak nazrijeti ishod. Tada se u našem umu mogu rađati sumnje i malovjernost, a moguće je obeshrabriti i sebe i druge. Na kraju možemo odustati i od rješavanja problema.

Ponekad se u životu događa loše, a da to nikako ne možemo predvidjeti, a

ponekad se događa našom neodgovarajućom procjenom potreba.

Toga dana kad su Isus, Njegova majka i učenici bili na svadbi (Ivan 2,1.2), domaćini su zbog naizgled malog propusta svadbe mogli doživjeti neugodu i čak sramotu. “I kad ponesta vina, reče Isusu mati njegova: ‘Vina nemaju!’” (Ivan 2,3) Nastao problem bio je ujedno izvrsna prilika da Isus pred drugima pokaže svoju čudotvornost i objavi se kao obećani Mesija. Na takav čin poticala Ga je i Njegova majka. Isus je odlučio sve učiniti u točno određeno vrijeme (Ivan 2,4), i On to nije htio izbjeći niti sada (Ivan 2,5).

Životne prepreke će uvijek imati potencijal prerasti u nešto nerješivo. Možda si osoba koja teško donosi odluke. Možda ne želiš preuzeti rizik. Možda ne vidiš rješenje. Možda je životna okolnost preko mjere teška za tebe. Možda je prepreka pred tobom toliko velika da ti se čini kako ju je nemoguće prijeći. A možda si malovjeran ili malovjerna. Ono što je Isus učinio na ovoj svečanosti može za tebe biti veliko ohrabrenje i poticaj.

Naime, u prostoriji za smještaj vina bilo je šest kamenih posuda. U svaku od posuda mogle su stati dvije ili tri mjere tekućine (Ivan 2,6). Mjera za zapreminu je po nekim procjenama iznosila od 22 do 39 litara. Sveukupna količina vina potrebna za takvu svadbenu svečanost bi posljedično tome trebala biti između 265 i 470 litara. Taj podatak ukazuje kako je to bila mnogoljudna svadba i kako je trajala nekoliko dana.

Bez obzira što su na svadbi bili mnogi uzvanici, Isus je zapovjedio da se posude do vrha napune vodom (Ivan 2,7). Isus je odlučio ispuniti posude do vrha ne zbog želje da namakne što više vina, već kako bi svi uzvanici jasno vidjeli što je u posudama — da u njima nije vino. Na taj način bi se svi mogli uvjeriti kako je Isus čudotvorac. Jedino rješenje ovog problema bio je sâm Bog. Bog od nas ništa ne skriva, niti naše stanje i potrebe možemo skriti od Boga ili od svijeta. Isus radi potpuno otvoreno samo zato da bi se u našem životu jasno vidjelo Božje djelovanje. Kad oni koji su bili svjedoci problema i njegove veličine vide njegovo razrješenje, imat će mogućnost “... slaviti Oca vašega koji je na nebesima” (Matej 5,16). Svatko može, i u većini slučajeva će vidjeti tvoju manjkavost ili nedostatak snage za prelazak prepreke. No, neka te to ne obeshrabri.

Nakon što je posude napunio vodom, Isus je zapovjedio slugama da zahvate vodu i odnesu je voditelju slavlja (Ivan 2,8). Premda sam za ovaj događaj iz Biblije saznao davno, još dok nisam bio Njegov sljedbenik, nisam shvaćao kako u posudama nakon ulijevanja vode nije odmah bilo vino.

Kad budemo nastojali činiti Kristovu volju otkrivenu u Bibliji, često ćemo biti u okolnostima koje nam neće mnogo obećavati i nuditi povoljno rješenje. Ali to ne znači da ne trebamo krenuti s Isusom činiti dobro (Mihej 6,8; Djela 10,38). Kad je voditelju slavlja pružena čaša puna vode, voda je u trenutku primanja čaše u njegovu ruku postala vinom (Ivan 2,9). Sve što ti se događa bit će izvan dosega tvojeg potpunog uvida u razrješenje problema. Ali Isusovim djelovanjem sve će biti oblikovano u onaj kontekst koji ti upravo treba kako bi ispunio Njegovu volju. Možda ti je teško krenuti u rješavanje neke obveze u domu, obitelji, školi, fakultetu, ili redovito proučavati Bibliju. Možda ćeš reći: “Sve ovo već odavno znam, nije mi privlačno čitati i proučavati Bibliju.” Kad budeš nešto takvo rekao ili rekla sebi, sjeti se kako pred tobom stoje samo “posude ispunjene vodom”, a ti trebaš dobiti “vino”. Dok ne zagrabiš u “posudu ispunjenu vodom” — dok ne iskoračiš iz svoje udobnosti, nećeš ni

“popiti vino” — osjetiti blagoslove Riječi ili vidjeti Božju ruku u životu.

Kad je Isus poslao sluge s vrčem vode do voditelja slavlja, ovaj je pohvalio mladoženju ne znajući tko je pribavio kvalitetno vino. Posebno se zahvalio i pohvalio odluku što se nešto savršeno sačuvalo za kraj (Ivan 2,10). Nebo uvijek daje svoje najbolje darove posljednje, i to za one ljude koji strpljivo čekaju ishod, za one koji ne odustaju i nevjerom ne guše životne mogućnosti.

Isusovim čudom u Kani Galilejskoj otpočela je Njegova javna služba, i tim je čudom objavio svoju slavu (Ivan 2,11). Možda je do sada u tvojem životu bilo prepreka koje nisi mogao ili mogla prijeći, ili nisi htio ili htjela prijeći. Ali nakon što zahvatiš u zdenac blagoslova, očitovat će se Kristova slava u tvojem životu.

Premda ljudi u okolini vide tvoju slabost, premda je vidi i tvoja obitelj, nemoj odustati! Događaj iz Ivana 2,1-11 nam otkriva kako bi najjednostavniji potez za ljude bio raspustiti svadbu i otići kućama. Isus može učiniti razliku, a za tvoj hod s Njim kroz takvo čudo potrebna je vjera. Sumnja nije dobrodošla, a ravnodušnost nije poželjna. Volja je presudna, a povjerenje u Božje vodstvo je uzvišeni pokretač našega izlaska iz “područja

udobnosti". Koliko god se to područje činilo neznatnim, malim ili čak nepostojećim, ono uvijek ima veliki utjecaj na tebe. Isus ne obećava da će biti lako, ali će rješenje uvijek biti ponuđeno. Učenici su trebali više uzvjerovati u Njega (Ivan 2,11), Isusova majka je trebala odluku kad će prepustiti Njemu što treba učiniti (Ivan 2,4), sluge su trebali biti poslušni kako bi se ta neugodnost mogla razriješiti (Ivan 2,7.8). Isus je imao mogućnost istaknuti sebe, nakon što je voditelj slavlja pohvalio mladoženju (Ivan 2,9.10). Sve što su sudionici u ovom svadbenom slavlju prolazili, možeš prolaziti i ti. Premda možeš odlučiti svaku životnu prepreku rješavati uz Isusa, možeš očekivati da će te netko obeshrabrivati u tome. Moguće je da ti netko kaže kako iz onoga što trenutno možeš ponuditi ili iz nepovoljne okolnosti u kojoj se nalaziš ne može biti povoljan ishod. Poslušaj tada riječi: "Čekaj na Gospoda, ojunači se, i osnažit će srce tvoje! Da, čekaj na Gospoda!" (Psalam 27,14 — Varaždinska Biblija)

Nije li i sam Natanael, Isusov učenik, rekao: "Iz Nazareta, može li što dobro biti?" (Ivan 1,46) Nakon što je upoznao Isusa, shvatio je tko je njegov Bog (Ivan 1,49). Ne boj se ako si u početku neodlučan ili neodlučna, sjeti se što je Isus rekao tom istom učeniku: "Evo Izraelca uistinu, u kojemu nema prijevare." (Ivan 1,47) Kad tako budeš uz Isusa, znaj da će ti On dati uvid u veličinu i sjaj Njegove slave, te da će ti pobjeda nad zaprekama i nad inercijom života biti samo još jedna zadaća, a ne nešto nerješivo.

Isus je svojim učenicima obećao kako će oni čak: "... gledati otvoreno nebo i anđele Božje kako uzlaze i silaze nad Sina Čovječjega" (Ivan 1,51). I tada će se neodlučnost i skepticizam početi topiti pred očima onih koji će promatrati tvoj život i vidjeti odlučnost kojom te Spasitelj obasipa.

Neka se i u tvojem životu ostvari iskustvo slično onom u Kani Galilejskoj; iskustvo kad će Biblija progovoriti tvojem srcu, kad ćeš dobiti snagu za rješavanje životnih izazova i razočaranja, kad ćeš dobiti volju rješavati nešto što ne donosi ugodu: učenje, napore, odricanje, traženje i ponudu oprosta.

Jovan Tomić

MLADI IZ HRVATSKE U BEOGRADU

Da biste shvatili zašto se četrdesetak mladih iz Hrvatske pojavilo u Beogradu, moram vas vratiti u kolovoz i na kampiranje na Fratarskom otoku. Ove godine je nekoliko nas odlučilo po prvi put otići na to čuveno kampiranje, da provjerimo je li doista tako dobro kao što svi pričaju. I moram priznati, bilo je i bolje nego što smo zamišljali. Već nakon prvog dana povezali smo se jedni s drugima i uživali svih sedam dana. Mi iz Srbije smo znali da ne želimo čekati sljedeće takvo kampiranje da bismo obnovili prijateljstva, te smo već tada osjetili potrebu da pozovemo mlade iz Hrvatske u Srbiju, na jesenski sabor u Beogradu, 8. listopada 2022. godine. Iz nama nepoznatih razloga mladi iz Srbije i Hrvatske u skorije vrijeme nisu imali nikakva zajednička druženja, i to bismo željeli promijeniti. Nakon sedam tjedana čekanja, konačno je došao taj petak, i od ranog jutra pa do kasne večeri pristizalo je društvo iz Hrvatske. Svi smo tog petka uvečer bili u crkvi i spremali se da sljedećeg dana svi zajedno izvedemo pjesmu Fredija Milera "Primorska", po kojoj ćemo zauvijek pamtiti kampiranje na Fratarskom 2022. Probu smo jedva izveli, jer smo svi bili željni druženja i razgovora. Malo-pomalo smo se razilazili, i do tri sata ujutro svi smo napustili crkvu, spremni da već u devet ujutro svi opet budemo zajedno.

Bogoslužje je bilo ispunjeno pjesmom, i slobodno možemo reći da su svi prisutni bili oduševljeni što mladi iz Srbije i Hrvatske udruženo slave Boga. Kad se bogoslužje završilo, otišli smo svi zajedno u obližnji park i tamo imali predivan ručak u prirodi. Nakon toga smo se vratili u crkvu i prisustvovali prvom "Festivalu autorske muzike" koji je doista bio lijep. Bilo je uživanje slušati izvođače iz raznih krajeva Europe. Nakon toga smo društvo iz Hrvatske poveli u laganu noćnu šetnju kroz grad, koja se završila oko jedan sat ujutro. Tada smo se ponovno rastali radosni što sutra imamo cijeli dan za zajedništvo.

Nedjelja je protekla mirno, u obilasku znamenitosti Beograda koje nismo stigli večer prije, nakon čega smo otišli u Kuću cvijeća, i za kraj dana u čuvenu Beogradsku "Ulicu gladi", gdje se mogu naći raznorazni specijaliteti i gdje za svakoga ima ponešto. Tamo smo se trebali razići i, znajući to, odugovlačili smo što smo više mogli, pa smo tako uživali u hrani i smijali se uspomenama koje smo stekli tog vikenda. Kad je sunce već zašlo, ispratili smo goste na putovanje i, pomalo tužni što se vikend završio, otišli kućama.

Hvala Bogu što smo imali priliku obnoviti prijateljstva stečena na Fratarskom otoku, i nakon takvog vikenda uvjereni smo da ćemo nastaviti s druženjima koja će, nadamo se, biti sve češća i sve duža.

Vanessa Senicki

NA SABORU I FESTIVALU U BEOGRADU

Sve je počelo kampiranjem za studente na Fratarskom otoku kod Pule. Iako na to kampiranje već nekoliko godina dolaze mladi iz Srbije, ove je godine došla doista veća skupina njih. Brzo smo se sprijateljili kroz razne društvene igre, pjevanje i odbojku, i ne razmišljajući o povijesnim predrasudama, već o braći i sestrama iz iste — Kristove obitelji. Vjerujem da su mnogi stvorili buduća dugogodišnja prijateljstva. Sa željom da i mi njih posjetimo, pozvali su nas na jesenski sabor u Beogradu. Odmah su se počeli kovati planovi smještaja i putovanja. Kako se sabor približavao, sve se veći broj mladih odlučivao na posjet, pa smo na kraju dostigli broj od četrdesetak putnika. Kroz cijelu organizaciju provukla se zamisao da zajedno nastupimo pjesmom koja na neki način govori o Fratarskom otoku i koja nas je sve povezala — pjesmom "Primorska". Sabor je započeo u petak predavanjem govornika Ivana Milanova. Samo bogoslužje u subotu bilo je ispunjeno iskustvima o zdravstvenom radu, motoskupu, glazbenim točkama — uključujući i nastup mješovitog zbora mladih iz Srbije i Hrvatske pjesmom "Primorska". Domaćini koji su se potrudili oko našeg smještaja i snalaženja u gradu pripremili su nam zajednički ručak u obliku piknika u parku, gdje smo se imali priliku upoznati i s mladima koji nisu bili na kampiranju, ali i ojačati već prije stvorena prijateljstva. Ovaj sabor je u neku ruku bio neobičan: nije bilo poslijepodnevnog bogoslužja, već se umjesto toga održao "Festival autorske muzike". Imali smo priliku čuti razne melodije i riječi, kao i izvođače iz Makedonije, Bosne i Hercegovine, Slovenije, Njemačke, Srbije, Austrije i, naravno, nekoliko pjesama koje su izveli mladi iz Hrvatske. Beograd je poznat i kao noćni grad, u kojem ljudi i prometa ima uvijek, bez obzira na doba dana ili noći. Djelomično smo to iskusili kasnovečernjom šetnjom i obilaskom grada. Ozračje cijelog vikenda je bilo divno, ohrabrujuće i puno gostoprimstva i osmijeha. Veselimo se sljedećim takvim susretima i nadam se da će naša prijateljstva vremenom samo jačati!

Arthur S. Maxwell

DJEČAK U LANCIMA

Toga dana ugledao sam čudan prizor u središtu New Yorka. Ugledao sam dječaka u lancima!

"Što?" pitate se. "Dječak u lancima u ovo naše doba?"

Jest, stvaran, živ dječak — a rob, usprkos činjenici što je Abraham Lincoln prije dosta vremena oslobodio robove.

Dječak je bio prilično nizak, što me ponukalo na pomisao kako je vrlo mlad, ali njegovo je lice imalo čudan starački izgled, tako da nisam mogao odrediti njegove godine.

Dok sam ga promatrao, bio sam potresen činjenicom da puši poput odraslog čovjeka. To je bio razlog da sam odlučio s njime porazgovarati.

"Kako to da u tvojim godinama pušiš?" ljubazno sam ga upitao.

"Ne mogu si pomoći, gospodine..." odgovorio je sa zadivljujućom iskrenošću.

"Ne možeš si pomoći?" rekao sam iznenađeno. "To je čudno. Koliko imaš godina?"

"Trinaest."

"Samo trinaest!" uzviknuo sam. "Koliko dugo pušiš?"

"Tri godine."

"Tri godine!" ponovio sam začuđeno. "Znači li to da pušiš od svoje desete godine?"

"Da. I drugi dječaci su pušili, tako da sam i ja počeo pušiti s njima."

"Koji drugi dječaci?"

"Svi dječaci moje dobi u školi. Većina šesnaestgodišnjaka puši."

"Što je s petnaestgodišnjacima?"

"Pa, gospodine, neki od njih također puše. Znam jer sam ih vidio."

Bio sam začuđen, pitajući se koliko još dječaka u našoj zemlji u današnje vrijeme robuje pušačkim navikama.

"I pretpostavljam da sada ne možeš prestati s pušenjem", rekao sam.

"Točno. Ne mogu. Pokušao sam, ali bezuspješno."

"Dakle, ti si rob", rekao sam.

"I to je točno. Jesam."

Rob s trinaest godina!

"Kasnije će ti biti jako žao", upozorio sam ga. "Ti se truješ. Ako tako nastaviš, nikada nećeš biti uspješan u igri ili radu."

"Jasno mi je", rekao je. "To je kao trčanje protiv vjetra. Ne možeš dovoljno brzo trčati. Osjetio sam to na školskom igralištu."

To je značilo da je on već osjetio strašan utjecaj pušenja. U trinaestoj godini!

Jadan mali rob!

Još smo malo razgovarali o nedaćama koje pušenje donosi, kao i o važnosti napuštanja te štetne navike, i to odmah.

"Trebat ćeš upotrijebiti svu snagu volje", rekao sam mu, "i stati na svoje noge."

"Možda kada popušim ovo", rekao je pokazujući na kutiju cigareta koja je virila iz njegovog džepa.

"Ne", uvjereno sam odgovorio. "Ako želiš prestati s pušenjem, postoji samo jedno vrijeme da se to učini."

"A to je sada", rekao je s osmijehom. "Znam."

To mi je ulilo nade.

"U pravu si, sine", rekao sam. "Sada znaš kako se to radi. Sada prestani s pušenjem, a ostatak cigareta baci. Hoćeš li?"

"Mislim da hoću", odgovorio je.

"Doviđenja!" pozdravio sam ga. "Obećaj mi da se više nikada nećeš ponovno dohvatiti te užasne navike."

"U redu!"

Nakon toga smo se rukovali, a ja sam uputio kratku molitvu Isusu da mu pomogne u borbi kroz koju će proći.

Kad smo se rastajali, na njegovom sam licu mogao vidjeti odlučnost.

Moj se mali prijatelj rob primicao slobodi. Njegovi su lanci bili olabavljeni.

Je li se oslobodio i ušao u svijet slobode?

Je li održao obećanje?

Vjerujem da jest.

Elizabeth Yap

ESPRIT

Gospodin nam je bio dobar, u to nije bilo nikakve sumnje. Kad god se pojavila kakva posebna potreba, činilo se da se uvijek javilo nešto ili netko da je zadovolji. Bilo je to tijekom nekoliko teških godina, kad je moj suprug izgubio posao zbog velikog otpuštanja radnika u njegovoj grani proizvodnje, a recesija je onemogućila da nađe drugi posao. Osnovao je vlastito poduzeće, ali se ono razvijalo sporo — i nikad dovoljno novca.

Kako su dani bivali topliji, postalo je jasno da više ne možemo odlagati odlazak u trgovački centar. Našoj djeci je bila potrebna ljetna odjeća.

Nekoliko mjeseci ranije uveli smo običaj da se molimo na parkiralištu prije nego što bismo ušli u trgovine. Uvijek smo se molili istom molitvom: "Molimo Te, Bože, pomozi nam da nađemo ono što nam je potrebno po najboljim mogućim cijenama, i spriječi nas da potrošimo novac na stvari bez kojih možemo."

Ovaj put smo se molili kao obično, i s pouzdanjem ušli u trgovački centar, sigurni da je Bog s nama. Moja se vjera našla na kušnji onog trenutka kad smo ušli na vrata, jer su djevojke izjavile da žele otići u Esprit — dosta skupu trgovinu koja prodaje odjeću za djecu i tinejdžere, upravo ono što se sviđalo mojoj djeci.

Što da učinim? Da uđem i riskiram da ih razočaram što ne možemo kupiti nešto što bi one željele? Ili bi bilo bolje da stanem i objasnim im kako u toj trgovini nema ništa što si možemo priuštiti?

Kad smo zašli za ugao, djevojke su u izlozima Esprita ugledale goleme reklame i oduševljeno povikale: "Rasprodaja!" I tako smo ušle.

Dok smo hodale od police do police tražeći robu s popustom, prišla nam je jedna od trgovkinja s gomilom srebrno obojenih kartica. "Biste li uzeli koju?" upitala je i svakome od nas pružila po karticu.

Zbunjene, uzele smo ih, ne znajući što ćemo s njima. "To su kartice za grebanje", objasnila je. "Ogrebite srebrnu foliju i doznat ćete koliki popust možete danas dobiti. Može biti od 15 do 75 posto uobičajene cijene."

Svi smo počeli uzbuđeno grepsti foliju. Ja sam dobila 25 posto popusta, kao i Arabella, moja najstarija kći. Ali kad je jedanaestogodišnja Abi ogrebla svoju foliju, ugledali smo gotovo nevjerojatu ponudu: "75 posto na sve u trgovini".

Nekoliko trenutaka smo stajale zbunjene, potpuno bez riječi. Nismo znale odakle da počnemo. Polako nam je ipak sinulo da možemo kupiti gotovo svu potrebnu odjeću za djelić oubičajene cijene. Hodale smo okolo omamljene, govoreći: "Možemo si priuštiti ovo, ovo i čak ovo..." prikupljajući svu ljetnu odjeću koju smo željeli imati za tu, pa čak i za sljedeću godinu. Kupile smo traperice za dvanaest dolara, kojima je prava cijena bila osamdeset i četiri dolara; prekrasne majice za pet dolara svaku, kao i gaćice, kratke hlače i bluzu. Sve čemu smo se nadale, i još više.

Naravno, netko bi mogao reći da je sve to bilo slučajno. Uostalom, netko je trebao dobiti glavnu nagradu. Ali mi smo znali da nije tako. Bog se i ovaj put pobrinuo za nas.

"I za odijelo, što se tjeskobno brinete? Promotrite poljske ljiljane kako rastu! Niti siju, niti žanju. A ja vam kažem da se ni Salomon u svoj raskoši svojoj nije zaodjenuo kao jedan od njih. Pa ako tako Bog odijeva poljsku travu koja danas jest, a već se sutra baca u peć, zar neće mnogo radije vas, malovjerni?!" (Matej 6,28-30)